

Ratio prin-
cipalis pro
resolutione.

Ex quibus omnibus colligi potest ratio fundamentalis, pro probatione resolutionis, nimirum quod cuiuslibet peculiari substantiæ, in quantum substantia est, & vt distincta ab accidentibus, debetur proprius terminus, qui non est alius, quàm substantia distincta à materia, & ab accidentibus; ergo forma materialis suam peculiarem sibi vendicat substantiam.

Obiectio.

Quod si obijcias: *Esse in alio*, opponitur contra esse per se; subsistere autem dicit esse per se; at forma dicit esse in alio, nempe in materia.

Resp.

Responde cum distinctione: quod dicit *esse in alio*, per veram inhærentiam concede, quod dicit *esse in alio*, per informationem, & per modum constituentis nega; forma autem se habet in materia, non illo priori, sed hoc posteriori modo.

A fortiori
anima rati-
onatu habet
propria sub-
sistentiam.

Et ex his omnibus colligere est à fortiori, animam rationalem, etiam in quantum informat corpus, suam peculiarem retinere substantiam spiritalem. Quod si quæras, quomodo ex peculiari animæ rationalis substantiâ spiritali, & ex peculiari materiæ corporeæ substantiâ resultare possit vna totalis, quæ dicatur substantia compositi? Respondeo eodem modo resultare vnam substantiam totalem, quo resultat vnum totale compositum ex anima spiritali, & corpore materiali; & sicut hoc vltimum de facto datur, ita nec erit inconueniens admittere illud primum: quod verò vnio non impedit substantiam formæ, patet ex dictis, nam cum illa substantia non sit in ratione partis, sed in ratione naturæ; vnio autem sit in ratione partis; idcirco vnio non impedit substantiam formæ, nec substantiam formæ vnionem.

Partitio VII.

De priuatione Physica.

VT dictum est *partitione quinta*, verius assignarent Physici rationes seminales pro vno ex principijs Physicis, ob rationem ibi allatam: attamen ne à consueta Physicorum methodo tractandi de priuatione hoc in loco discedamus, neque singulares reputeur, idcirco de priuatione Physica, iuxta communem doctrinam hic; succinctè tamen, dicemus.

Priuationem ergo dicunt esse *cauentiam forma in subiecto apto*; de qua controuertunt, an sit aliquod ens reale? nonnulli dicunt, quod sic, non quidem reale positium, sed reale negatiuum. Sed existimo hoc esse abuti terminis, quia omne ens reale est positium.

Obijciunt: Omne quod est ante opus intellectus, est ens reale; sed illa priuatio est ante opus intellectus; ergo est ens reale.

Responde ad maiorem: Quod est ante opus intellectus per modum entis, concedo; per modum carentiæ entis, nego: & ad minorem: priuatio quidem est ante opus intellectus, non per modum entis, neque per modum alicuius realitatis; sed per modum carentiæ reali-

tatis, ad quam tamen subiectum illius priuationis dicit ordinem: quare si quo modo dicatur priuatio ens reale, hoc non debet intelligi formaliter, sed materialiter, hoc est, ratione sui subiecti. Ex qua solutione facile est satisfacere omnibus argumentis, quibus aliqui conati sunt probare priuationem Physicam, ex suo etiam formali, esse ens reale priuatiuum; nam certè quando concipitur à nobis priuatio per modum entis, tunc priuatio non concipitur vt esse, & per consequens est tunc quid rationis, sed quando concipitur per modum carentiæ entitatis, & realitatis debita subiecto illius priuationis. Quidquid sit de hoc, circa priuationem Physicam.

Quæritur *primo*: Quotuplex sit priuatio Physica in genere?

Respondetur communiter duplicem esse: Vna dicitur prima, seu remota, est que illa, quæ materia prima priuatur omnibus formis; secunda quæ dicitur proxima, ea est, quæ materia affecta quibusdam dispositionibus priuatur formis illis dispositionibus debita, v. g. materia sub forma ligni, vbi lignum est maximè siccatum, & calefactum, dicitur habere priuationem secundam, seu proximam ad formam ignis.

Quæritur *secundo*: Quænam ex illis cense-ri debeat principium Physicum?

Respondendum, Priuationem proximam esse principium Physicum, Ratio in promptu est, quia illa priuatio est principium Physicum ex Aristotele, quæ non remanet in composito; sed est illa priuatio secunda, & proxima, quæ non remanet, vt manifestum est; ergo priuatio proxima est principium Physicum, non verò priuatio remota. Secundò illa priuatio est principium Physicum, vnde proficiscitur proximè generatio; sed generatio v. g. bouis non proficiscitur, nisi remotè à priuatione prima, & remota; ergo non illa, sed priuatio proxima est principium Physicum.

Quæritur *tertiò*: Vndenam specificentur priuationes, & vndenam accipiant suam vnitatem?

Respondeo à forma, quæ priuant; Ratio est, quia eadem est scientia contrariorum, & proinde idem obiectum contrariorum: v. g. priuatio formæ bouis accipit suam vnitatem à forma bouis. Deinde cum totum esse priuationis sit carentia formæ, & carentia alicuius rei ponatur in eadem specie, quæ res ipsa, rectè sequitur, quod priuatio sit eiusdem speciei cum forma, quæ priuat: nec implicat ens reale, & quid priuatiuum, ad eandem reduci speciem; quia realitas, & specificatio sunt disparata, sicut homo pictus, & homo realis sunt eiusdem speciei; licet analogicè; attamen non sunt eiusdem realitatis, aut etiam homo nominaliter sumptus, & homo verbaliter sumptus, sunt eiusdem speciei, non tamen eiusdem realitatis; quia homo nominaliter sumptus non habet realitatem extra causas, hoc est realitatem existentem, bene tamen homo verbaliter sumptus, hoc est existens.

Quæritur *quartò*: An materia, & priuatio sint vnum re, & numero? Respondeo esse vnum numero extrinsecè, sicut aër, & tenebræ rectè

Num. 31.
Duplex est
priuatio
Physica.

Priuatio
proxima di-
citur cõnu-
nter prin-
cipium Physi-
cum.

De specifica-
tione priua-
tionum.

Quomodo
materia &
priuatio sint
vnum.